

XXIII.

*A függetlenség áldott idején:
 Mikor Ukrajna-anyánk feltámadott,
 A hamvukba holt imák és regék,
 Az ősz szellemek és ősbibb panaszok,
 A büszkeség, mely elfeledtetett,
 A lányhomlokokon csillámló kék s arany –
 Magasba törve mind életre kelt,
 Nőtt, nőtt a fűszál, s a beton meghasadt,
 Fellélegzett és megpezsdült a kert,
 Színpompás lett a kiszáradt gyümölcsös,
 Kit holtnak hittek, mind feléledett,
 Hit és remény és erő ötvöződött.
 Hol a rágcsló szű? Elköltözött,
 Az ifjak szíve csupa rajongás ma,
 Alvajáró a zord mélység fölött,
 Biztos tartással, biztos igazával?
 Szelleméről a holt anyag lemállt,
 Győzedelmesen hágott a halálra –
 És ott, hol az ég sötét gomolygás,
 Arcot láttam a villámokon át,
 Karját az Isten fölöttünk kitartha.*

XXIV.

*Ahogy a nap kihuny, s csillagos lesz a nappal,
 Jeges kőburokzat növi be a bolygót,
 A kozmikus térben lelkeink összerakva,
 Te vagy a fáklya, ki magmaként lobogsz most.*

*Olvad a jég: vizek borítják a földet is,
 Nálunk rusnyább, kibe életet leheltek,
 A nap a szabadság vágyával öltözteti
 Állat-testét – az Istentől lelkesedett.*

Kovács István fordításai